

Lieve Mams,

En lieve pap,

Vroeger, vooral toen ik tiener en student was, dacht ik altijd dat ik veel meer op papa leek dan op jou.

Papa en ik delen veel, maar door de jaren heen merkte ik dat ik 'in de aard van het beestje' ontzettend veel op jou lijk. Vooral sinds ik zelf getrouwd en moeder ben, voel ik dat steeds sterker.

Ik weet eigenlijk niet meer of ik je dat duidelijk genoeg heb gezegd; ik weet wel dat ik je heb verteld dat ik je steeds beter begreep, ook met terugwerkende kracht. En ik denk dat jij de gelijkenis heel goed zag.

Reyn heeft al de nodige herinneringen opgehaald, en alles wat ik jou nog wilde zeggen, heb ik in het ziekenhuis gezegd, voordat we je echt moesten loslaten.

Dat moeten loslaten is zo verdrietig en moeilijk, het woord 'loslaten' heb ik deze week constant in mijn hoofd. Nelson Mandela heeft over loslaten iets heel moois geschreven, waarvan ik een paar regels wil delen:

Om los te laten is liefde nodig.

Loslaten betekent niet dat 't me niet meer uitmaakt.

Het betekent dat ik het niet voor iemand anders kan oplossen of doen.

Loslaten betekent niet dat ik wegloop.

Het is het besef dat ik de ander ruimte geef.

Loslaten is machteloosheid toegeven,
wat betekent dat ik het resultaat niet in handen heb.

Loslaten is niet ontkennen,
maar accepteren.

Loslaten is niet spijt hebben van het verleden,
maar groeien en leven voor de toekomst.

Loslaten is minder bang zijn,
en meer liefhebben.

Lieve mams, jij had zoveel liefde en zoveel kracht, dat zal ik altijd meenemen, en ik hoop dat ik in jouw geest iets van die liefde en kracht zal kunnen blijven delen.

Bedankt voor alles, ik hou van je!